

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 16174/2022
12.04.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Мирјане Андријашевић и Зорана Хацића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Војислав Бзенић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Јагодини Гж 1664/21 од 26.07.2021. године, у седници одржаној 12.04.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Јагодини Гж 1664/21 од 26.07.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Јагодини Гж 1664/21 од 26.07.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Параћину П 1095/19 од 21.04.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу на име дуга исплати износ од 135.000,00 динара са законском затезном каматом од 21.04.2021. године па до исплате, у року од осам дана од дана пријема преписа пресуде. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 25.000,00 динара у року од осам дана од дана пријема преписа пресуде.

Пресудом Вишег суда у Јагодини Гж 1664/21 од 26.07.2021. године потврђена је пресуда Основног суда у Параћину П 1095/19 од 21.04.2021. године, а жалба туженог одбијена као неоснована.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о истој одлучи применом члана 404. ЗПП.

Тужилац је доставио одговор на ревизију са предлогом да се ревизија одбаци као недозвољена.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 87/18), прописано је да ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и

основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите о којој је одлучено побијаном пресудом је обавеза на исплату учињеног мањка који је тужени направио радећи у кладионици „ВВ“ у ... власништво тужиоца у висини од 125.000,00 динара, који дуг је тужилац покрио уплативши тај износ а на име тога са туженим закључио уговор о зајму. Новчани износ по том основу тужени није исплатио тужиоцу.

Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној јер се тужени не позива на неку другачију одлуку која би указивала на нужно другачији правни став. Правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања која се у овом поступку не може оспоравати, па стога не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, док према члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 11.12.2019. године, а вредност предмета спора је 135.000,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање које не прелази динарску противвредност 3.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је ревизија недозвољена применом одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

На основу одредбе члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић